

SAMVERKAN I VÄNSTERVIND

Av direktör JOHN MAGNUS LINDBERG

På kommunistiskt håll är man enligt uppgift sysselsatt med att mäta styrkan av den rådande vänstervinden alltmedan partinavigatörerna ivrigt diskuterar hur nära vinden man vågar gå utan att förlora fart. Svaret på den frågan skyntar i den nyligen avhållna Köpenhamns-diskussionen.

Just nu seglar den kommunistiska skutan med en fart, som uttryckt i mandat i stället för knop, och med mer optimism än tillförlitlighet i bedömningen skulle tyda på att ytterligare ett 10-tal mandat låg inom räckhåll om ett nyval kom till stånd. Det må vara hur det vill med storleken i en kommunistisk framgång vid ett nyval. Vänstervinden är en politisk realitet. De socialdemokratiska augurerna har skyndat sig att tyda tecknen och partiledningen har lika snabbt omsatt dem i handling, eller i varje fall löfte om handling; lokaliseringspolitiken, skattepolitiken och propåerna om priskontroll kan vara exempel nog.

Överhuvud ligger en allmän radikaliserings av den socialdemokratiska politiken i luften. Ordet socialisering har ånyo blivit ett högfrekvent ord i den socialdemokratiska debatten.

Sett från borgerlig synpunkt kan man endast hälsa en sådan utveckling med tillfredsställelse. Alltför många har låtit sig vaggas till ro av den

socialdemokratiska välfärdssången. En mera allmän reaktion mot de för varje år allt längre framflyttade socialdemokratiska maktpositionerna har därför uteblivit. Vänstervridningen skulle dessutom på ett mera åskådligt sätt kunna ge de rätta perspektiven på de borgerliga partiernas ställning såväl i förhållande till varandra som till socialdemokraterna. Det skulle accentuera allt det som förenar och samtidigt mera klart frilägga demarkationslinjen mellan de borgerliga och socialdemokratin.

Det väsentliga i dagens svenska inrikespolitik måste vara att bilda en antisocialistisk enhetsfront. En strategi där samverkan och samarbete är huvudlinjen och där de taktiska, läs partitaktiska, överväganden i helt annan utsträckning än hittills måste underordna sig det politiskt väsentliga. Där talet om extrem höger och om en liberalism som associerar sig med socialismen borde vara bannlyst eller åtminstone förvisat till en akademisk diskussion.

Alltför många bland de borgerliga partistrategerna stöder sig på opinionstolkningar som saknar fotfäste i verkligheten. Det är hög tid att man tar hänsyn till de stora väljargrupper som kräver samverkan som ett första uttryck för en kraftsamling som i valet 1968 kan ge en borgerlig regering.